

KAI

BİR RÜYA GÖRDÜ

**BENNU GEREDĒ
DĪLAN GEREDĒ ERKAYA**

© KARAKARGA YAYINLARI 16

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Kai Bir Rüya Gördü

Yazan: Bennu Gerede

Resimleyen: Dilan Gerede Erkaya

İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumaloğlu, M. K. Perker

Genel Yayın Yönetmeni: M. K. Perker

Grafik Tasarım: Orçun Andıç

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Teknik Müdür: Halil Küçük

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.

I. Baskı: Ekim 2016

Yayıncı Sertifika No: 13226

ISBN: 978-605-9670-17-3

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı / İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

 karakarga.com

 info@karakarga.com

 karakargayayinlari

 karakargayayinlari

 karakargayayin

Baskı: GEZEĞEN BASIM

Adres: 100. Yıl Mah. Matbaacılar Sit.

2. Cad. No: 202/A

Tel: (0 212) 375 71 25

BENNU GEREDE 1971, İSTANBUL

Newyork'ta büyüdü. Lisans eğitimini Paris ve Newyork'ta Parsons School of Art'ta fotoğrafçılık üzerine aldı. İlk sergisi olan Abidin Dino portreleri, İstanbul'da Gallery Nev'de sergilendi. Dünyanın çeşitli ülkelerinde çok sayıda fotoğraf sergisi açtı. Mankenlik, fotomodellik, oyunculuk yaptı. Oyunculuga ilk adımını 1989 yılında TRT için çekilen "İz Peşinde" dizisiyle attı. Yeraldığı diğer yapımlar: Kurt Kanunu (1991), Aşk Ölümünden Soğuktur (1994), Ağır Roman (1997), Parçalanma (1998)

DİLAN GEREDE ERKAYA 2000, NEW YORK

10 yaşından beri grafitti yapıyor.
2012 yılında Milk Galeri'de karma sergiye katıldı.
2015 yılında Heavenly Made Galeri'de karma sergiye katıldı.
2016 yılında Pyramid Sanat Galerisi'nde ilk kişisel sergisini açtı. - "Doors of Perception"

Bu kitabı; 2011 yılında, 11 yaşındayken resimledi.

KAI

BİR RÜYA GÖRDÜ

★★★★★★★★★★★★

Kai, dört yaşında afacan bir oğlan. Yalnız uymayı hiç sevmez.
Ve karanlıktan çok hem de çooook korkar.

Her gece annesine aynı soruyu sorar: "Anne, ben niye yalnız yatıyorum?"

Annesi de her gece aynı cevabı verir. "Kaiciğim, uyurken yalnız olmak çok güzel. Rüyaların ile baş başa kalıyorsun."

"Ama anne, rüya gördüğüm zaman sanki beni kaçırıp uyanıncaya kadar bir yere götürüyorlar. Geri getirmeyecekler diye çok korkuyorum!"

"Korkma! Sen Kai'sın ve bedenin sana ait.
Kimse onu alamaz. Sadece rüyalarında
seninle oynamak için seni ödünç alıyorlar.
Tamam mı?"

"Tamammm" der Kai.

"Anne, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki" der annesi.

"Bana bu gece bambaşka bir hikaye anlatır
mısın? Ama lütfen, bu gece çooook farklı
olsun."

“Mesela nasıl bir şeyler duymak istersin, Kai?”

“Sen en son nereye kayboldun?”

“Peru...” “Peru mu? Peru nedir?”

“Peru bir ülke. Güney Amerika’da. Amazon nehri geçer içinden.
Ben Amazon ormanlarına gittim.”

“Ülke bir müze mi? Yoksa deniz mi?”

Anne güler. Haritayı gösterir. “Dünyada bir çok ülke var.”

“Orda güzel dudular, hayvanlar var mı? Anne, orası uzak mı?”

“Çok uzakta. Kimsenin bilmediği bir cennete gittim.”

“Cennet nedir?” der Kai.

“Cennet benim için doğa demek.”

“Peki ne kadar uzak?”

“Çok çok uzak ve uzun bir yolculuktu. Kuş gibi uçmak gerekiyor oraya varmak için. Rüyanda uzaklara gitmek gibi... Ben o doğayı yaşamak istedim. Geceleri kapkaranlıktı. Hiç elektrik yoktu. Sadece yarasa sesleri duyabiliyordum. Uykum geldiğinde ve yatağıma yattığım zaman oranın en büyük faresi olan Capybara’nın, kaldığım kulübenin hasır duvarları arasında gezinmesini dinlerdim.”

“Capybara nasıl bir şey?”

“Hint domuzu ve fare karışımı. Ne bulursa kemirir. Çok tatlı bir hayvan. Kulübede yiyecek bırakırsan hemen kokusunu alır, yolunu bulup kulübeye dalar. Ve bir bakarsın battaniye yok! Yemiş bitirmiş!”

“Ama sonra ben çok üşürüm...”

“Kai, bir de biliyor musun, sıcak su da yoktu kaldığım yerde.
Ama hava çok sıcak olduğu için soğuk su iyi geliyordu.”

“Yalnız korkmadın mı anne?”

“Hayır. Orman bana sürekli hikayeler anlatıyordu. Ormanda yaşayan özel hayvanlar beni koruyordu. Yarasalar inanılmaz sırlar anlattı bana.”

“Ben yarasa ejderhaları çok severim. Onlar çok tatlı.” der Kai.

“Bir de gitmeden içimdeki o uzak yerin sesi çok önemli şeyler anlatacağını söylüyordu. O nedenle bir anda yok oldum. Uçup gittim.”

“Sesin sana bir sır söyledi mi?”

“Evet söyledi Kai. Bu gece rüya gördüğünde ve seni ödünç aldıklarında sana bir sır anlatılacak. Ama bir tek sen bileceksin bu sırrı. Şimdi gözlerini kapat. Yemyeşil ormanı gör. Yağmur damlalarının gölün üstünde kristallere dönüşmesini izle, kuşların seslerini ve rüzgarın esintisini dinle. Her çeşit büyü hayvan, bitki, böcek, senin o güzel rüyanı süsleyecek. Ama çok önemli bir şey var. O da gölün ortasında bir ağaç. O ağaca ulaşman lazım.”

“Böcek sesini sevmiyorum anne. O ağaç bana ne söyleyecek?”

“O ağaç sana en önemli şeyi söyleyecek. Sadece oraya bir şekilde gitmen gerek. Ve sen hiç merak etme, böcek sevmiyorsan böcek girmeyecek rüyalarına.”

"Dur anne, gitme hemen. Bana bir şeyler daha anlatır mısın? Lütfen... Anne, sen hayvanlardan korkmuyor musun?"

"Hayır Kai. Onları çok iyi anlıyorum. Sezgileri bizimkinden çok daha güçlü."

"Sezgi ne demek anne?"

"Sezgi, önceden olacak şeyleri hissetmek demek. İşte bu gece rüyanda sezgilerin seni uzun bir yolculuğa çıkaracak."

Annesi Kai'ı öper, ışığı kapatıp odadan çıkmak üzereyken Kai "Anne" diye seslenir.

"Ne var bebeğim?"

"I love you."

"Ben de seni seviyorum," deyip Kai'ı rüyaları ile başbaşa bırakır.

Kai, gözlerini kapattığı an kendini kapkaranlık bir ormanın içinde bulur. Sessizlik vardır. Birdenbire bir rüzgar eser ve yarasa ejderhaların yanında uçtuğunu fark eder. Kanat çırpışlarını duyar.

“Anneee” diye bağırmaya çalışır ama hiç bir ses çıkmaz ağızından. Bir anda yarasa ejderhalarını sevdiğini hatırlar. Yarasalar uçar ve herkesi yer diye düşünürken bir anda yüzünü bir tebessüm kaplar. Yarasa ejderhaları ona der ki “Bizi dinle. Takip et.” Kai bilir ki yarasalar hem karanlıkta görebilir hem de çıkardıkları sesin yankısı onlara yol gösterir. Çarpmalarına engel olurlar. Kai ilk defa, böylesi karanlık bir ortamda, yapayalnızdır. Ama korkmadan onların peşinden gider. Kısa bir süre sonra bir kulübeye gelir. Karanlıkta kapıyı biraz zor bulur ama yarasa ona gideceği yönü gösterir. Kai içeriye girer ve ay ışığının yansıması ile masada bir gaz lambası bulur. Yanında da bir kutu kibrit. Kai hemen kutuyu açar. İçinde sadece üç kibrit vardır.

Kara kara düşünür. Ya yakamasam ve bütün kibritler bitirirse? Ayrıca ateş çok tehlikeli, diye hatırlar.

Birdenbire kapıda bir ses duyar.
Bir Capybara girer içeri.

“Kai! Çocuklar kibritle asla oynamaz!
Ama bu yolculuğa devam etmek için ışığa
ihtiyacın var. Sana yardım etmeye geldim.
Yanında duracağım ve sen tek bir çakışta
gaz lambasını yakacaksın.”

Kai heyecanla kibriti alır. Kara gözlerini
Capybara'nın gözlerine diker. Büyülenmiş
gibidir. Korku diye bir şey kalmamıştır
içinde. Kibriti çakar ve gaz lambasını
yakar.

Capybara hareketlenir.

“Şimdi lambayı sıkı tut ve beni takip et!
Çok önemli bir keşfe gidiyoruz!”

Kai, Capybara'yı ağaçların arasında
takip eder. Yorulur. Capybara'yı
kuyruğundan yakalar.

“Lütfen, beni sırtına alır mısın?”

Capybara durur. Kai elinde lambasıyla,
üzerine biner. Sıkı sıkı boynuna sarılır.

Kai o anki heyecanı hayat boyu hiç
unutamayacağını bilir. Ağaçların
arasından geçerken kendisini
bir masalda gibi hisseder.

